

Teatru și muzică – „În plină Glorie”

(Grigore Constantinescu – 31 martie 2015)

Cu premiera din această seară, Teatrul de Comedie propune spectatorilor să asiste, în Sala Radu Beligan, la un proces al vocației în conflict cu afirmarea negativă a valorilor artistice scenico-muzicale. Piesa lui Peter Quilter, „În plină glorie!”, descrie traseul unei cariere în care, la egalitate, cântul, ambiția și inconștiența ajung să construiască un destin ce urcă până la vârful piramidei. Subtitlul spectacolului este lămuritor, avertizând asistența că va urmări, cum ne spune pianistul Cosmé-Bisericanu, „adevărata poveste a doamnei Florence Foster Jenkins, cea mai groaznică solistă din lume”.

Subiectul piesei descrie o existență care, cum bine știm, nu este unica inconștiență în arta cântului. Și românii au avut, cam în aceeași perioadă a primei jumătăți din secolul XX, o solistă – Fea Pomponi – cu renume asemănător („groaznică”) – care ajunsese să cânte pe scena operei bucureștene. Reconstituirea acestui traseu este nucleul unei reprezentării unde se se întâlnesc, ca într-un lied de Schubert, „râsul și plânsul, așa, în neștire...”.

Un proiect de acest fel și l-au asumat trei artiști creatori, fiecare având „partea sa de vină”. Coregraful Răzvan Mazilu trece hotarul dansului, spre teatrul liric; soprana Felicia Filip aduce renumele carierei sale internaționale, ca argument al imposibilului promovat de nebunia eroinei, Florence Foster; actorul-pianist Mihai Bisericanu își asumă riscul de muzician acompaniator în misiunea de negociator între adevăr și minciună. Această triplă semnătură pe dosarul procesului vocației are nevoie și de argumentul prezenței interpretative a Gabrielei Popescu, personalitate dispusă să realizeze performant caricatura vocală a eroinei, cu o plastică și energie interpretativă de senzație. George Mihăiță, Eugen Racoti, Andreea Samson o înconjoară într-o horă de personaje din care nu lipsesc nici două balerine capabile a imita inconștiența vedetei.

Studiul „partiturii”, cu selecții operistice celebre, a cerut în prealabil eforturi inchizitoriale de pedagogie muzicală, vocal-instrumentală, din partea realizatorilor versiunii scenice a textului piesei lui Quilter. Numai astfel s-a putut modela credibil personalitatea, chipul și vocea personajului principal, câștigând un pariu cu imposibilul, într-un decor cu umor voit și costume „ca la Iunion”, semnate de Iuliana Vîslan.

Cel mai îngrijorat, la avanpremieră vizionată și comentată acum, cred că a fost Răzvan Mazilu, principal inițiator al acestui proiect, în care măiestria și grotescul dansează împreună.